

Liikkeen nimi muutettiin Anarkistiseksi Mustaksi Ristiksi vuonna 1919 Venäjän sisällissodan aikana, jotta se ei sekottuisi paikalla olleeseen hätäapujärjestö Punaiseen ristiin. Näihin aikoihin Ukrainassa AMR-aktiivit olivat osa Nestor Mahnon anarkistiarmeijaa, puolustusyksiköitä kasakoiden, valkokaartin ja puna-armeijan teurastuksia vastaan. Noin 1924-1925 mennessä Venäjän AMR hajosi, sillä siihen aikaan valtaa pitäneet bolshevikit olivat tehneet järjestön laittomaksi ja tappoivat ja vangitsivat paljon sen aktiiveja. Pakoon päässeet ja ulkomaisten anarkistien painostuksesta vapautetut kuitenkin jatkoivat toimintaa ensin Berliinissä, sitten Hollannissa ja sen jälkeen Pariisissa, ja Yhdysvaltojenkin toiminta syntyi uudelleen tukemaan venäläisiä. Valitettavasti noin neljän vuoden aikana vuoteen 1940 mennessä kaikki kontaktit venäläisiin tovereihin katosivat, ja myöhemmin on saatu tietää, että melkein kaikki heistä kuolivat Stalinin "puhdistuksissa".

Fasismien leviessä Euroopassa 1930-luvulla AMR-ryhmät auttoivat fasismien vastaisesta taistelusta vaikeuksiin joutuneita ihmisiä. Vaikeuksia oli paljon myös AMR:llä, sillä sosiaalidemokraatit hallitsivat Jewish Labor Committeeta (joka auttoi juutalaisia pakenemaan Hitlerin kynsistä ja pois Euroopasta) ja kieltäytyivät auttamasta anarkisteja, ja koska monet AMR-aktiivit olivat Venäjältä paenneita juutalaisia, joutuivat useat heistä kuolemaan natsien keskitysleireillä. Näihin aikoihin oli myös lama, jonka takia taloudellinen tila oli niin surkea ja avuntarvitsijoita niin paljon, että AMR hyytyi vuoteen 1939 mennessä. Toiminta kuitenkin jatkui erilaisten avustusjärjestöjen nimillä. Näistä Alexander Berkman Aid Fund oli yksi harvoista jotka jatkoivat vielä 2. maailmansodan jälkeenkin. ABAF jatkoi Pariisista käsin vuoteen 1958, mutta lakasi sitten tarvittavan tuen puutteessa.

1967 lontoolaiset anarkistit tekivät aloitteen AMR:n uudelleenperustamisesta niiden auttamiseksi, jotka olivat jatkaneet taistelua fasistidiktatori Francon valtaa vastaan Espanjan vastarintaliikkeessä 1930-luvun sisällissodan jälkeenkin. Italian Carrarassa pidetyssä International Anarchist Conferencessä päätettiin perustaa kansainvälinen Anarkistinen musta risti ja useita ryhmiä syntyi Eurooppaan, USAan ja Australiaan. Australian ja Lontoon ryhmissä oli mukana paljon senaikaisia Espanjan vastarintaliikkeen aktiiveja. Tästä seurasi tietenkin hankaluuksia virkavallan kanssa, joka vahti ryhmiä useissa maissa ja pidätti, vangitsi sekä murhasi niiden jäseniä. Eräs esimerkki poliisin sortotoimenpiteistä on Giuseppe Pinellin tapaus. Vuonna 1967 Italiassa tehtiin pommi-iskuja, joista poliisit syyttivät muutamia Milanon AMR:n jäseniä. Erästä heistä, Giuseppe Pinelliä, poliisi kuulusteli ja piinasi kolme päivää ja lopulta tappoi hänet heittämällä ulos 4. kerroksen ikkunasta väittäen hänen tunnustaneen iskut ja hypänneen itse ikkunasta. Myöhemmin selvisi että iskut olivat tehnyt uusnatsit CIA:n ja NATON avustamina. Tarkoitus oli lavastaa Pinelli syylliseksi, jotta hän ei paljastaisi natsien kyttien avustamaa soluttautumista AMR:iin ja jotta anarkistiliike saataisiin tuhottua. Tämä tapaus on herättänyt paljon huomiota, ja vasemmistolainen kirjailija Dario Fo on

tehnyt tapauksesta näytelmän "Erään anarkistin tapaturmainen kuolema" (1970).

Vuonna 1979 yhdysvaltalainen anarkistivanki Lorenzo Kom'boa Ervin teki yrityksen yhdistää Anarkistinen musta risti ehdotuksellaan "Draft Proposal for an ABC Network", haluten muuttaa yksittäiset ryhmät massaliikkeeksi. Tästä seurasi AMR:n voimakas kasvu, joka jatkui 1990-luvulle asti, mutta kiinteämpi liike syntyi vasta 1989 Emergency Response Networkina (ERN). Sen avulla oli tarkoitus reagoida ratsioihin, kuolemantuomioihin, kidutuksiin ja muihin sortotoimiin faksi- ja puhelinkampanjoilla ja mielenosoituksilla ynnä muilla protestoinnin keinoilla, mutta verkosto hiipui nopeasti. AMR-ryhmät toimivat niin monilla eri aloilla, että vain muutama ryhmä teki kiinteää yhteistyötä, kunnes vuonna 1994 Emergency Response Network pystytettiin uudelleen, ja se toimii vielä nykyäänkin.

1995 neljä yhdysvaltalaisista AMR-ryhmää, New Jersey, Bronx, Washington DC ja Brew City, muodostivat Anarchist Black Cross Federationin. Muitakin ryhmiä liittyi, mutta vuoden sisään osa lähti tavoiteristiriitojen vuoksi perustaen Anarchist Black Cross Confederationin, joka tosin kesti vain muutaman vuoden. ABCF jatkaa vielä nykyäänkin seitsemän ryhmän voimin Yhdysvalloissa. Samoihin aikoihin perustettiin myös Raze the Walls Network, joka oli runsaslukuinen mutta pysyi pystyssä vain muutaman vuoden hiipuen 1998-1999. Teksasin AMR ja muutama muu irralleen jäänyt ryhmä perusti Anarchist Black Cross Networkin Pohjois- ja Etelä Amerikoihin noin vuosituhaten vaihteessa. Sen oleellinen ero Federationiin on, että Network on nimensä mukaisesti itsenäisten ryhmien verkosto, joka tekee yhteistyötä kampanjoissa ryhmälähtöisesti, kun taas Federation on tarkkaan määritelty organisaatio monimutkaisine rakenteineen ja paikallisosastoineen.

Venäjällä anarkistiliike elpyi 1980-luvulla, jolloin tehtiin myös AMR:n tyylistä toimintaa sorrettujen tovereiden puolesta. Vuonna 2003 perustettiin Moskovaan AMR-ryhmä, ja Valkovenäjälläkin on omansa tätä nykyä. Venäjällä tehdään paljon poliittisten vankien tukitoimintaa ABC-nimikkeen ulkopuolella. Vuodesta 2001 alkaen Euroopan, joka sisältää myös Venäjän, AMR-ryhmät ovat kokoontuneet kerran vuodessa. Parin viime vuoden aikana on syntynyt useita uusia ryhmiä ja toiminta mutenkin saanut uutta pontta lähinnä Aachen-tapauksen takia. (Kesäkuussa 2004 Aachenissa poliisit pysäyttivät seurueen, jossa oli kaksi espanjalaista anarkistivankikarkuria, toisen heistä sisar ja belgialainen AMR-aktiivi. Tilanteesta sukeutui tulitaistelu, jonka aikana vankikarkurit ottivat kaksi panttivankia, tosin päästäten heidät vapaaksi vahingoittamatta heitä, ja antautuivat lopuksi. Syyskuussa 2005 he saivat tuomiot kymmenestä kuukaudesta 14 vuoteen vankeutta. Enemmän tietoa tapauksesta löytyy osoitteista <http://www.anarkismi.net/amr/> ja <http://www.escapeintorebellion.info>) Tosin poliisin sortotoimet ovat vaikuttaneet päinvastaisestikin, esimerkiksi Espanjassa viimeisten kahden vuoden aikana

on hävinnyt noin puolet AMR-ryhmistä, tällä hetkellä on jäljellä 7 ryhmää koko maassa. Myös muutamien aktiivien sitkeää toiminnan jatkaminen 1990-luvun kultakauden jälkeen on pitänyt joitakin ryhmiä elossa. Viime aikoina eurooppalaisten AMR-ryhmien kesken on ollut puhetta jonkinlaisesta Euroopan AMR-verkostosta, joka helpottaisi yhteisten projektien, kuten Aachen-kampanjan, koordinointia. Suomessa on aloitettu Anarkistinen musta risti uudelleen vuoden 2005 keväällä. Sitä ennen Forssan ja Turun AMR:t ovat tehneet pienimuotoista tiedonvälitystä, laajempaa AMR-toimintaa oli 1990-luvun alkupuolella.

LÄHTEET

Matthew Hart: *Yelensky's Fable: A History of the ABC*, Saksan ABC-scream
<http://www.ecn.org/abcscream>

Anarchist Black Cross Network
<http://www.anarchistblackcross.org/>

Anarchist Black Cross Federation
<http://www.abcf.net/>

Moskovalaisen ABC-aktiivin raportti vuoden 2005 Euroopan ABC-kokouksesta

Anarkistinen Musta Risti

www.anarkismi.net/amr/ amr@anarkismi.net

Anarkistisen Mustan Ristin HISTORIA

Venäjällä syntyi tsaarin vastaista liikehdintää, kun ihmiset saivat vaikutteita Bakuninin ja Marxin kirjoituksista 1800-luvun loppupuolella. Tästä syystä paljon radikaaleja joutui työleireille ja vankilaan, joten heidän auttamisekseen perustettiin ryhmä nimeltä Poliittinen punainen risti. Poliittisen punaisen ristin jäsenet muun muassa autoivat tunnetun anarkistin Pjotr Kropotkinin pakoon kesällä 1876 Pietarin sotilassairaalaan (jonne heikkokuntoinen Kropotkin oli siirretty Pietari-Paavalin vankilinoituksesta) ja edelleen Suomen kautta Iso-Britanniaan. Marxin kannattajat kuitenkin kaappasivat järjestön itselleen ja avustivat sen jälkeen vain sosiaalidemokraattisen puolueen jäseniä jättäen muut poliittiset vangit oman onneensa nojaan. Tämän takia anarkistit perustivat Anarkistisen punaisen ristin, jonka ideana oli tukea kaikkia pidätettyjä ja karkoitettuja sosiaalivallankumouksellisia. Vuoden 1905 vallankumouksyrityksen takia tsaari pidätytti massoittain ihmisiä, joten vankituliike kasvoi, ja vuonna 1906 ryhmiä oli jo useampi. Seuraavana vuonna perustettiin ensimmäinen APR-ryhmä Venäjän ulkopuolelle, Lontooseen, ja sitä seuraavana New Yorkiin, Yhdysvaltoihin, jonne syntyi pian sen jälkeen 5 muutakin ryhmää. Monet Venäjältä paenneet olivat käynnistämässä näitä Venäjän ulkopuolisia ryhmiä, esimerkiksi Lontoon ryhmää oli perustamassa Kropotkin ja muutama muu venäläinen radikaali sekä Rudolf Rocker, saksalainen anarkosyndikalisti. Vuonna 1917 Venäjän vallankumouksen aikana Yhdysvaltain APR-ryhmät hajosivat, sillä monet niiden jäsenet palasivat Venäjälle auttamaan tsaarinvallan kaatamisessa, mutta joutuivat vallankumouksen edetessä ja bolševikkien päästessä niskan päälle näiden sortovallan alle.